

FOLK OG LAND

NR. 3, 23. ÅRGANG

LØRDAG 9. FEBRUAR 1974

LØSSALG KR. 2,—

ALARIK:

VESTENS SELVMORD

Eller hvordan man yter u-hjelp til fienden

Som de fleste vil være kjent med, ble den russiske revolusjon av 1917 betalt med amerikanske penger. Og under Den 2. verdenskrig mottok russerne krigsmateriell og andre ytelser til enorme summer fra USA. Det er mange som tviler sterkt på om russerne i det hele tatt ville ha greid seg uten den hjelpen.

Det var på det rent materielle plan. Men også på det politiske har Sovjet hatt stor nytte av sine amerikanske velyndere. I 1945 utleverte makthaverne i Washington simpelthen store deler av Europa til sine kollegaer i Moskva, til tross for at enhver politisk og militær fornuft tilsa noe annet.

Vel, det var krig, vil noen si, og de hadde kjempet på samme side mot en felles fiende. Men senere — etter 1945, da denne alliansen gikk i oppløsning — og de to supermaktene ble konkurrenter eller fiender, da skulle man vel kunne anta at enkelte amerikanske kretsers forkjærlighet for Kreml burde avta? Men hvordan er forholdet i virkeligheten?

Gjennom sine vasallorganisasjoner, NATO og Warszawa-pakten, har de utpekt hverandre til fiender, og de har allerede ført «begrensede» kriger mot hverandre i Korea, Indo-Kina og Midt-Osten om rom, ressurser og hegemoni. Mellom parter, som regner med å støte sammen i en kamp på liv og død, skulle man tro at det iallfall ikke fantes noen som ville satse på tiltak som hjalp fienden til et bedre utgangspunkt. Det var iallefall ikke slikt som kjennetegnet demokratisk politikk i 30-årene, da man gjorde seg klar til kamp mot Tyskland. Dengang hørte boykotter og sanksjoner med til dagens orden.

Men i tilfellet Sovjet-Unionen forholder det seg ganske anderledes. Den amerikanske regjering har garantert (!) russerne en serie lån til den samlede sum av 225 millioner dollar — alt sammen godkjent av den såkalte «Exports and Imports Bank». Omkring 205 millioner av beløpet skal gå til innkjøp av industriutstyr i Nord-Amerika. Resten stilles til disposisjon for den sovjetiske utenriksbanken.

Et av de viktigste prosjektene i denne forbindelse er byggingen av en lastebilfabrikk ved elven Kama, ca. 800 km sydøst for Moskva. Denne fabrikk vil avhjelpe en vesentlig del av russernes transportproblemer — noe som stadig vekk er en bøyg for Sovjet-Unionen, selv etter over 50 år med so-

sialisme.

En annen form for «bi-stand til fienden», som praktiseres av Vestens demokratier, er kornsalget til Moskva hver gang russerne holder på å sulte ihjel fordi det sosialistiske jordbruket ikke funksjonerer. Og det er et tilbakevendende fenomen gjennomsnittlig hvert annet eller tredje år. Den amerikanske hveteeksporten til Sovjet-Unionen kommer opp i astronomiske summer, og man har gjennomført den til tross for at det har gått ut over ens eget folk, derved at prisene har steget kolossalt på grunn av «kornmangel»(!).

Hvis Sovjet-Unionen hadde vært slik en fryktelig fiende, hvorfor har man ikke da latt Kreml-regimet ordne opp sitt ernæringspro-

blem på egen hånd? Hvis de russiske masser var blitt sultne nok, kunne de kanskje ha gjort opp med sine udemokratiske herskere selv, og dermed spart USA og Vesten for en krig. Dette er den slags logikk man benytter overfor sine fiender. Isteden har amerikanerne faktisk bidratt til å redde Kreml-ledernes eksistens.

Men USA er ikke alene om denne imøtekommenheten overfor Sovjet-Unionen. Bri-

(Forts. side 6)

AV INNHOLDET:

Tilstandene på de britiske øyer blir mer og mer lik dem som fikk Churchill til å ønske at en Hitler skulle komme og redde England fra dets kvaler. På side 4 i dagens nummer kan De lese om en oppmarsj av 4000 nasjonalister i London.

ELLERS
INNEHOLDER DAGENS AVIS en ny spalte med utdrag av kommentarer fra verdens nasjonalistpresse, (side 2).

ER VI DA ALLE GALE?
En hilsen fra Danmark, (side 2).

HITLERBOK PÅ EN NY MÅTE
En bokomtale, (side 3).

MELLOM FORRÆDERE
Lederbetragtninger omkring SV's «nazi»-representanter, (side 3).

STATSANNONSER
TIL FOLK og LAND? (side 4).

VALGET I DANMARK
En dansk kommentar, (side 5).

SVENSK «MISNØYE-PARTI»
STIFTET
Får også Sverige sin Glistrup? (side 8).

OG
som vanlig de faste spalter og annet småstoff. God lesning!

TEUTONIUS:

ET NASJONALT PARTI —

Det manglende alternativ i vår partiflora

En vasallstat har ingen utenrikspolitikk — det er symptomet på dens vasallskap. Dens utenrikspolitikk bestemmes av og er integrert i formynderstatens. Graden av vasallskap kan man videre bestemme ut fra hvorvidt vedkommende stat har et nasjonalt parti eller eventuelt en «motstandsbevegelse».

Et fullstendig fravær av nasjonale opinionsgrupper kan tyde på at vedkommende folk er uten noen egentlig og bevisst nasjonalfølelse, og derfor ute av stand til å fatte sitt avhengighetsforhold. Da er det ingen vasall — men en koloni.

En nasjonal regjering hos vasallen kan tyde på et reelt interessefellesskap med formynderstaten. Da er vasallforholdet nærmest et formelt uttrykk for den faktiske, fysiske styrkeforskjell mellom de to statene.

Hvis den nasjonale opinion tar form som en aktiv «motstandsbevegelse», tyder det på at vasallforholdet er

irrasjonelt, og at vasallen føler seg «utnyttet» i formyndermaktens interesse. Landet har da gjerne en såkalt «marionettregjering» og ofte også formynderstatens militære styrker «stasjonert» på sitt territorium.

Hvor kommer så Norge inn i denne sammenheng? Til tross for at landet er et av de eldste kongeriker i hele Europa, og burde ha tilsvarende nasjonale tradisjoner, kan det norske folk idag oppvise en nær sagt utrolig mangel på nasjonal holdning og indre samhold. En del av skylden må utvilsomt tillegges det forhold at Norge har vært suverent bare i noen få år av sin mange hundreårige eksistens. De fleste av nordmennenes erfaringer er derfor gjort under vasallforhold.

Det første egentlige nasjonale vekkelsesforsøk under den nasjonalromantiske periode i det forrige århundre vokste aldri ut over romantikken, og ble isteden avløst

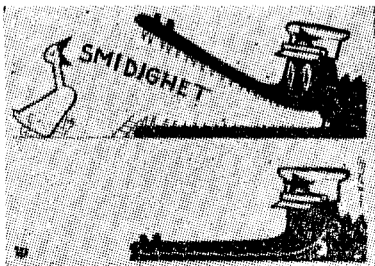
av klassekampens ødeleggende evangelium. Vår neste anledning fikk vi da de nasjonale diktaturer brøt igjen i 30-årenes Europa. Inspirert av begivenhetene ute, ble det gjort et selvoppofrende forsøk på endelig å gjøre nordmennene til ett folk. Forsøket gikk under i verdenskrigens flammer — dets storhet vil først bli erkjent av senere generasjoner.

I 1945 likviderte man enhver nasjonal tradisjon i Norge, og erklærte alt fra sagatid til sympati for verneplikten for utslag av «fascistoide» tendenser. Selv Eidsvoll-forfedrene passer inn i dette mønsteret, men de er av forståelige grunner hittil gått fri. Det man var i etterkrigs-Norge, det var man ut fra hvorvidt man «holdt med» USA eller Sovjetunionen. Dette var de politiske og ideologiske fiksstjerner — forøvrig var Jorden flat.

Sjelden er prinsippet «splitt og hersk» blitt så ra-

sjonelt omsatt til effektiv praksis som i det moderne demokrati. Sammen med den alminnelige senkningen av evnenivået, som merkelig nok har kunnet finne sted, tross all «opplysning», har det foregått en slik begrepsforvirring at folket ikke lenger kan oppfatte sitt avhengighetsforhold med mindre det kan se en helt konkret okkupasjons soldat i gaten.

Vår såkalte «sjølråderett» og frihet består i en «rett» (Forts. side 8)

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakset fra:

Efter et kvart århundre er den bipolare verden, som ble skapt på Jalta av Roosevelt og Stalin i 1945, omsider brutt sammen for godt. Til Sovjets sorg har også China nu gjort sin entré på den verdenspolitiske arena. Og i USA, som konfronteres med en altmer pasifistisk utenrikspolitikk fra Vest-Europas side, lyder høyrøstede kommentarer: Amerikanerne kan se seg tvunget til å søke Sovjets støtte, for å sikre sine interesser overfor Vest-Europa...

Vi er idag stillet overfor spørsmålet om Europa forstås hvilken fare den nye trekant USA-USSR-China representerer, men samtidig også om det øyner hvilke muligheter situasjonen innebærer. Hvis det frie Europa ikke kan komme til enighet nu, kommer det til å bety et nytt Jalta, som endog ville være mulig med européernes samtykke, da de lot en historisk uteblivelsesdom gå imot seg.

Men la oss ikke narre oss selv: De herskende politiske krefter, som har ført Europa ut i krisen, kommer ikke til å redde det. De har latt sitt «Europeiske Fellesskap» utarte til det reneste bokholderi. Deres Europa av byråkratiske vannhoder er ikke vårt Europa.

Nordisk Kamp

Det finnes en annen «kulde» (enn den som skyldes oljekrisen) som har bredd seg over det svenske folk, og den beskytter vi oss ikke like lett mot...

Deter en skremmende virkelighet, at her i landet gjør røde sabotasjegrupper seg klare til revolusjon og terror. Deres påkostede aviser bryr seg ikke om å skjule hva som skal komme.

De store massemediene fra TV til pressen driver den

I BRENNPUNKTET

Vår faste kommentator, Politicus, som har stått for denne spalten, har fått andre plikter og er således forhindret fra et videre samarbeide med oss. Isteden vil vi heretter bringe et utdrag av kommentarer fra de mange nasjonale publikasjoner vi mottar fra alle verdens kanter.

verste hets mot politiet, som sannelig har en utakknemlig nok oppgave allerede med å opprettholde ro og orden.

Det er blitt så stille om de mange politimenn, som har satt livet til i jakten på forbrytere som driver spionasje, landsforræderi og sabotasjehandlinger.

En stadig strøm av fremmede raseelementer strømmer til vårt land. Gatebildene av raseblanding er idag den samme når det gjelder de svenske storbyene som de amerikanske.

Pornografien har overskredet alle grenser for motbydelighet.

Den «kulden» som feier over Sverige, og som ikke kan beskrives i en kort artikkel, er farligere enn oljekriser.

Spearhead

Regjeringen kan nok unnskyldes seg med at oljekrisen skyldes omstendigheter den ikke er herre over. Til en viss grad er det noe sant i dette, for såvidt som vår nåværende regjering er arvtager til en Midt-Østen-situasjon som er frukten av et halvt århundres forfeilet britisk utenrikspolitikk.

I et radioprogram nylig, ble Spearheads redaktør av intervjueren beskyldt for å være jødefiendtlig og ta arabernes parti i Midt-Østen konflikten — og det ut fra sine helt private sympatier og antipatier. Selve problemstillingen er typisk for den forvirrede tankegang, som ligger bak britiske holdninger i alle internasjonale spørsmål. Det som utgjør forvirringen, er den oppfatning at private sympatier og antipatier — for ikke å nevne hvorvidt man er enig eller uenig med den ene eller den andre regjering — skulle kunne ha den ringeste betydning for hvilken side man tar parti for. Sannsynligvis er det få mennesker i England som virkelig liker arabere og en hel del som virkelig misliker dem. På den annen side er det nok et stort antall mennesker som liker jødene og et enda større antall som respekterer dem. Men dette er jo hverken det ene eller det andre.

Det som betyr noe er at araberne kontrollerer verdens største oljekilder og etter alt å dømme vil fortsette med det lenge ennu. Eng-

lands olje forsyninger er helt ut betinget av vår goodwill hos araberne.

Sett på bakgrunn av disse fakta, ville enhver fornuftig bedømmelse av britisk strategi for det 20. århundre, måtte konkludere med at britisk støtte til opprettelsen av staten Israel i Midt-Østen var rene vanvidd.

... Denne beklagelige tingenes tilstand skyldes ene og alene et bestemt forhold: zionistenes kolossale innflytelse og makt i England og ellers i hele den vestlige verden, noe som har bevirket at britisk politikk har måttet innordne seg deres vilje i den ene internasjonale konflikt etter den andre.

White Power

På toppen av alle raseurologhetene, den politiske uansvarlighet og det moralske forfall som allerede rir vårt samfunn, står vi nu ansikt til ansikt med en tiltagende energikrise, massearbeidsløshet, matknapphet og priser. Før dette år er omme er det mulig at det hele vil ende i en ny depresjonsperiode, som sammen med den galopperende inflasjonen, vil kunne skaffe en sosial elendighet som intet vestlig land — når unntas Tyskland før Hitler — har opplevd maken til.

Hvordan har alt dette kunnet gå til? Hvordan har vi havnet i dette utrolige virvar? Og hvem er ansvarlig for det?

Efter som Amerikas illebefinnende blir verre og verre, kommer vi til å få høre anklager og beskyldninger fra alle hold og kanter. Demagogene og opportunistene vil gå fine tider i møte. Mens folk vil bli forvirrede og engstelige.

Skal vi finne årsakene til Amerikas voksende uhell, må vi først forstå helt klart hvem det er som har ledet vårt lands vtre og indre anliggender. Og da må vi starte med å erkjenne at Amerika ikke lenger er et fritt og uavhengig land.

Amerika er de facto en jødisk stat. Det er kommet under jødisk kontroll og herredømme. Det er en marionett under Israel og jødene. Det er en zionistisk satelitt. Det er en kosher-koloni. Det er en integrert del av verdens jødiske inflytelses-sfære. Det har det samme politiske avhengighetsforhold til Tel Aviv som Øst-Tyskland har til Moskva.

Er vi da alle gale?

Under denne overskrift skriver Rolf Bagger i B.T. en ledende artikkel, der er værdig at blive fremdraget her.

Det danske folk er blevet sindssygt. Det påstår i hvert fald sagkundskaben, som i dette tilfælde er professor i klinisk psykologi Lise Østergaard. I en kronik i Politiken forleden skrev hun, at de danske vælgeres forrykthed ikke kan bortforklares. De har mistet «den sunde dømmekraft» og lider af «akut sindsforvirring» med rødder i «barnlige forurettelser og trodsholdninger», mente hun.

Naturligvis er det især vælgernes tilslutning til de nye partier, ikke mindst Glistrups parti, der har kaldt fagpsykologen frem i den foruroligede professor Østergaard. Men det er hele vælgermassen, der «har mistet orienteringen», og det er derfor «bestemt påkrævet» at beskæftige sig med «de danske vælgeres mentale tilstand».

Vort behandlende samfund

Under arbejderopstanden i Østberlin i 1953 erklærede det kommunistiske partis ledelse, at folket havde skuffet partiledelsen. Hvortil

dramatikerens Bertholt Brecht sarkastisk bemærkede, at så burde partiledelsen afsætte folket og vælge et nyt.

Her hjemme har vi ikke et eetpartistyre, der politisk kan skuffes over masserne. Men her nærmer vi os åbenbart et behandlende samfund, hvor terapeuterne, behandlerne, er overdommere for vore handlinger, også de politiske. Vi skuffer ikke behandlerne, den herskende klasse. Nej, vi røber os som syge i sjælen, modne til behandling.

Umyndiggørelsen

Jo, det danske folkestyre står midt i en krise lige nu. Mange farer truer. En af dem er disse forfærdelig velmenende fagfolk, der i videnskabens og fornuftens navn så gerne vil retlede folket, den sindslidende patient. I Østberlin i 1953 gjorde partiledelsen dog folket ansvarlig for dets handlinger. I Danmark truer umyndiggørelsen via en diagnose. Demokratiet suspenderet af folk iført videnskabens hvide kitler, der diskret skjuler, at det er en magthaver, vi har foran os. Intelligensen som magthaver og overklasse.

«Samling om verdier»

Gjenstander fra siste krig, det være seg uniformseffekter, våpen, litteratur eller nær sagt hva som helst, er gefundenes fressen for et utall av samlere verden over. Trevlene fra Hitlers partijakke er snart like tallrike som flisene fra Kristi kors, og stadig nye områder innlemmes i samlernes verden. Det siste vi har hørt om, er tobakk fra familienes private «parseller» under okkupasjonen. Følgende annonse sto iallfall å lese i en herværende morgenavis, som det heter:

«NOEN ESKER HEIMAVLET tobakk fra siste krig, til salgs for samlere. Kom med pristilbud. Bill. mrk. «Sjelden vare.»

Ja, det tror vi nok. Kanskje det var noe for Hjemmefrontmuseet. Skal vi være oppriktige, så har vi faktisk selv noen stykker av Terbo-

vens spesial, den såkalte B-såpen, i vårt personlige eie. Eventuelt interesserte må gjerne stikke innom for å diskutere prisen. I redaksjonen oppbevarer vi dessuten en flaske «velling» (ja, den kaltes faktisk slik) fra en av de mange norske konsentrasjonsleirene etter krigen. Flasken er forseglet, så smaksprøver kan ikke påregnes. Men den er muligens heller ikke av særlig interesse, da dens tilblivelsesdatum ikke faller innenfor gjeldende periode.

Definisjon:

En pessimist, står det i vårt uoffisielle leksikon, er i våre krisepregede tider en velinformert optimist.

TIL VÅRE INNSENDERE!

Skriv gjerne til oss, men skriv kort. En allsidig avis betyr mange overskrifter. Men det krever at ingen legger beslag på mer spalteplass enn nødvendig. Våre åtte små sider blir fort fullskrevne.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOMMELLOM
FORRÆDERE

Det er naturlig ved slike tilfelle å etterlyse hensikten — Dette kan jo være et nyttig postulat å ta med seg når man skal forsøke å vurdere de siste dagers merkvverdige utfall mot SV's to stortingsrepresentanter.

Det er naturlig ved slike tilfelle å etterlyse hensikten — hva var det egentlig man ville oppnå med dette trekk? En ny landssvik-debatt eller et ditto oppgjør kan neppe ha vært siktemålet, dertil står de mange landssvik-dommer altfor svakt med 30 års oppklarende historieforskning bak seg. Og dommernes egen stilling frister vel heller ikke til noen gjenopptagelse — en slik prosess ville kun påskynde den revisjon de er så bange for.

Når alt kommer til alt, så er det følgelig ikke «anstendigheten» eller «habiliteten» de er bekymret for, men den historiske boomerang, som «rettsoppgjøret» vil vise seg å være. Det er jo egentlig en skrekkelig tanke: når dette regimets menn engang skal motta SIN historiske dom, da vil «rettsoppgjøret» bli brukt mot dem!

Vi kan neppe mistenke dem for å ville påskynde en slik rettergang. Tilbake blir altså bare en mulighet: Det hele er intet annet enn et overilet utfall fra et regime, som skrekkslagent er vitne til at dets ry falmer og dets velmakt svinner. «Nazi-spøkelset» ble bare hentet frem igjen for å ta livet av en brysom opponent, som attpå til hadde tillatt seg å stjele hele valg-showet fra sine etablerte motstandere.

Vi har sett slikt tidligere, nu sist under høstens valg. Da var det Anders Lange som ble «båret frem på nazi-stemmer». I hvilken grad dette propagandanummer var vellykket, er vanskelig å kontrollere. Men hvorom allting er — Lange innkasserte likevel over hundre tusen stemmer.

Det er trolig at det gamle regimets anseelse etter hvert er blitt så dårlig, at dets ville geberder av folk flest ikke blir oppfattet som annet enn det de er.

Finn Gustavsen har i sakens anledning ytret, at man isteden for å konsentrere seg om dem som ble «forledet i ung alder til å begå dumheter», burde ta for seg «samfunnsstøttene som forledet dem». Dertil er å bemerke at det vel neppe er noen som har hatt søkelyset på seg i større grad enn nettopp dem. For en gangs skyld, kunne det kanskje være grunn til å «ta for seg» de «samfunnsstøttene» som forledet det norske folk frem til hin ulykksalige 9. april.

For et regime som pådrar seg HUNDRE TUSEN FORRÆDERE blandt en befolkning på bare drøye tre millioner mennesker, er det virkelig grunn til å se litt nærmere på.

Man har i massemediene forsøkt å gjøre det til et argument, at de tidligere «straffedømte ikke selv utviser større dømmekraft og anstendighet enn at de lar seg stille til valg». La det være klart at ikke et eneste NS-medlem føler noen dårlig samvittighet eller skam for sitt forhold. Hvis det hadde vært tilfelle, ville de nok ha gjemt seg bort, slik det tilrådes dem, og ikke så iherdig gjennom alle etterkrigsår ha gått inn for at saken skulle prøves på ny. De etablertes parole: «taushet om rettsoppgjøret», tyder på at den eventuelt dårlige samvittigheten forefinnes ganske andre steder.

Derfor myldrer også «rettsoppgjørets» ihuge voktere alltid så skyndsomt frem fra sine gjemmer når de værers fare på ferde — for å redde sin møll og sin rust.

Slikt er å vente. Vi er slett ikke overrasket — men heller ikke imponert. Jøssinglus, kalte Alf Larsen dem ved en leilighet.

SIEGFRIED:

Hitlerbok på en ny måte
Med nye vurderinger og synspunkter

Helmut Stellrecht: Adolf Hitler. Heil und Unheil. Die verlorene Revolution. Grabert-Verlag, Tübingen. 1974.

Strømmen av bøker om Adolf Hitler later til å bli uendelig. Knappt har den ene boken sett dagens lys før en ny dukker opp. Men sant å si har mønsteret vært temmelig ensartet hittil. Enten har det dreiet seg om den gamle rabiate hetzen og svartemalingen, som uten nyanser har gått i mere enn et kvart århundre nå. Eller det har vært rørende forsøk på å legge frem et annet syn fra modige enkeltpersoner, som hadde et personlig kjennskap til Adolf Hitler og som i sin protest mot det de ser på som vrengebilder i den vanlige omtale av ham, på sin side heller ikke gir rum for nyanser.

Et annet interessant punkt som hitlerbøkene hittil ikke har beskjeftiget seg med, er om den tyske nasjonale bevegelse etter den første verdenskrig, som i sitt innerste vesen vel var en drift mot en samlet tysk nasjonalstat, uten videre på alle punkter kan slås i hartkorn med det NSDAP, for ikke å snakke om den hitlerisme, som i siste instans ble det organiserte uttrykk for denne bevegelse.

Og her er en ny hitlerbok, på det kjente nasjonale forlag Grabert-Verlag i Tübingen bryter nye veier. Riktignok er det et gammelt partimedlem, Helmut Stellrecht, som har skrevet boken, men han har i en forbausende grad klart å legge frem nye synspunkter og nye utgangspunkter for vurderingen av Hitler selv og hvorfor det gikk som det gikk.

Nå skal vi innrømme at vi ikke vet hvem Helmut Stellrecht egentlig er — det opplyses intet om det i boken, kanskje fordi tyskerne selv vet det — men det fremgår at han på sett og vis har hørt til de innviede som kom i berøring med Hitler på nært hold og som hadde en spesiell tilknytning til Baldur v. Schirach og til Alfred Rosenberg, for å nevne noen.

Det sier seg selv at nettopp disse to forbindelser vel har ført til et sterkt kritisk engasjement når det gjelder Hitlers politikk, Rosenberg skrev jo til og med en bok i dødssellen med kritikk over hitlerismen og sorg over det tyske rike som gikk under

Før maktovertagelsen hadde Gregor Strasser en posisjon som var helt på høyde med Hitlers egen. Her er Strasser avbildet sammen med sin bror, Frank (t.v.).

på grunn av de feil han mente ble begått. Og spesielt dette med Rosenbergs syn tør ha sin interesse i Norge eftersom Rosenberg vel var den tyske politiker som stod Quisling nærmest i syn.

Det er to hovedgrunner til at alt gikk galt ifølge Stellrecht. Den første er svikten hos den mann som i partiledelsen var satt til å legge alt til rette for oppbyggingen av det nye rike etter en maktovertagelse, Konstantin Hierl, som var helt ineffektiv og som til syvende og sist også ble avsatt etter påtrykk av Gregor Strasser, som da også overtok hans jobb — men dessverre for sent.

Den annen grunn var at den eneste mann i partiledelsen som kunne hevde seg overfor Hitler og som også var en arbeidskraft av de skjeldne og en livsnær politisk praktikus, ble sjaltet ut like før maktovertagelsen og brutalt myrdet i forbindelse med Röhm-oppgjøret 20. juni 1934. Strasser hadde selv ingen forbindelse med Röhm og hans eventuelle kupplener og Hitler hadde også på ny søkt kontakt med ham ef-

ter maktovertagelsen, så det var kanskje et større slag for Hitler enn for noen annen at Strasser mistet livet. Forfatteren gir i første rekke Goebbels og Göring skylden for mordet.

Det er interessant å notere seg at like før Strasser kom på kant med Hitler før maktovertagelsen hadde han en posisjon som sto på høyde med Hitlers. Det var like mange partihus som het «Gregor Strasser Haus» som «Adolf Hitler Haus» og det er meget tvilsomt hvem som hadde fått det største følge hvis det engang var blitt en partisplittelse. Men Strasser ville ikke ødelegge det parti han som organisator hadde hovedæren av å ha bygget opp.

Da Gregor Strasser falt bort som et supplement til Hitler, som den praktiske, livsnære dagspolitiker, og Hitlers svikt hadde sørget for at det heller ikke fantes andre som kunne ta opp det likevektige oppbyggingsarbeide som skulle til, stod Hitler helt alene og hadde faktisk ingen å støtte seg til. Göring sviktet også på alle områder i det praktiske arbeide og ble som Hitler en forsager, men rehabiliterte seg iallfall under seierherrenes prosess i Nürnberg. Igjen var da den dyktige og effektive Goebbels, som forfatteren gir en hovedskyld for at Hitler ikke bare ble drevet over i et enmannsdiktatur uten motforestillinger, men at han utad ble fremstillet som en slags guddom. Og ved siden av Goebbels stiller han i denne sammenheng Bormann, som stengte Hitler helt inne og som sorterte ut ikke bare de personer som skulle få adgang til ham, men også de nyheter han skulle få.

Mens Hitler drømmende fulgte sin intuisjon og sine inngivelsler, men faktisk uten

(Forts. side 6)

Generalforsamling i A.s Folk og Land

holdes torsdag 28. februar kl. 12 i Kierschowsgt. 5, Oslo. Til behandling foreligger regnskapet for 1973, valg m.v. Til å møte innkalles aksjonærer. Fullmakter kan bare gis til annen aksjonær, men kan eventuelt sendes undertegnet eller bladets ansvarlige redaktør under adresse postboks 3214/Sagene, Oslo 4.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme sted kl. 11.

Martin Kjeldaas
styrets formann

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Ny nasjonaleuropeisk ungdomskongress

Sett i lyset av drømmen om et samlet Europa på nasjonalismens prinsipper, er det oppmuntrende og gledelig å kunne meddele den nasjonal-revolusjonære ungdom i Norge, at det også i år vil bli holdt en Nasjonaleuropeisk Ungdomskongress.

Drømmen om et samlet og enig Europa er alltid blitt knust under blodige kriger eller har blitt gjenstand for internasjonale kapitalkrefers spekulasjoner om en samling på det økonomiske plan. En samling bygget på felles historie og kultur har aldri latt seg gjennomføre — det siste forsøk styrtet sammen i 1945 — og lenge var drømmen gravlagt i Berlins ruiner. Men nå har den nasjonale europeiske ungdom igjen tatt opp arbeidet, og de senere års kongresser har vist at drømmen og viljen til å arbeide for et felles mål, ennå er levende.

I år vil kongressen bli holdt i Barcelona, Spania. Arrangørene ber om at alle europeiske land må sende representanter — både de som er dominert av vestlige og de som er underlagt østlige stormakters interesser. Samtidig er representanter invitert fra U.S.A., Australia og det sydlige Afrika.

Tidspunktet for kongressen er fastlagt til 29. og 30. juni. Et foreløpig program for de to dagene ser i grove trekk slik ut:

På aftenen den 29. juni vil en sermoni til ære for falne europeere bli holdt.

Den 30. juni vil selve kongressen bli holdt. Kongressdeltakerne vil få simultanoversatt alle taler til følgende språk: Engelsk, tysk, fransk, italiensk og spansk.

På grunn av at kongressen blir holdt i turist-sesongen, ber arrangørene om at

den enkelte deltager i god tid ordner seg den nødvendige innkvartering. Arrangørene lover på sin side å gjøre hva de kan for å løse de eventuelle innkvarteringsproblemer som kan oppstå.

Da Norge på kongressen forrige år var representert med et respektabelt antall ung-nasjonalister, så håper vi at interessen vil være like stor i år. Og da våre spanske venner så tidlig som mulig ønsker en oversikt over del-

tager-antallet, så ber vi alle interesserte skrive eller på annen måte gi beskjed til Folk og Lands ungdomsredaksjon. Vi vil formidle påmeldingen videre til rette instans. Likeledes vil vi gjennom Folk og Land bringe eventuelle tilleggsopplysninger som måtte komme om selve kongressen.

Europa er inne i en viktig brytningstid. La oss nå sørge for at vi blir med på å utforme vår egen fremtid!

Hva med Folk og Land?

Både «Klassekampen» og «Farmand» påpeker sin rett til Stats-annonser, og VG har i tråd med Departementets syn fastslått retningslinjer som også burde gi FOLK OG LAND rett til det samme!

Det konservative «Farmand» takker i et av sine nummer for at «Klassekampen» nå har fremprovosert en begrunnelse til at enkelte blader og aviser blir holdt utenfor den økonomiske støtte stats-annonsene betyr. Grunnen til at marxist-leninistenes organ ikke fikk stats-annonser i første rekke, var ifølge departementet, at «Klassekampen» ikke hadde eksistert lenge nok — ennå!

VG støttet departementet med følgende utsagn:

Det må være klart at håpet om å få statens annonser er for spinkelt grunnlag til å starte et nytt blad. Et blad-tiltak som skal kunne gjøre krav på å få del i disse annonsene må derfor ha vært i drift så lenge at en vet det er mer enn en døgnflue. En kan altså ikke innvende noe mot at departementet krever at aviser og blad som skal komme på annonselista, skal ha vært igang i en viss tid...»

«Farmand» gleder seg tydelig over dette, og mener at man i bestrebelsen for å opprettholde en differensiert presse, i første rekke

burde støtte et blad som deres eget. Og med de retningslinjer departementet nå tydeligvis er blitt enige med seg selv om, så vil selvsagt «Farmand» komme inn under ordningen. Bladet har bestått siden 1891!

Fullt så lenge har ikke FOLK OG LAND holdt det gående, men noen «døgnflue» kan man neppe kalle oss nå som vi går inn i bladets 23. år! Vår avis' rett til statens annonser burde derfor være opplagt — og vi bidrar da også unektelig til å skape en «differensiert» presse — eller hva?

Rosa Luxemburg

har nylig blitt hedret av det vest-tyske postvesen — hun skal prege et frimerke i en serie på fire, om kvinner som i tysk historie har utvist en spesiell aktivitet! Kanskje vi kan trøste de mange sjokkerte vest-tyskere av mindre rød legning med, at historiens største tysker, Adolf Hitler, også for ikke lenge siden ble preget på et frimerke. Det var et lite sjeikdomme som naturlig nok mente at han hørte hjemme i en serie om store statsmenn!

Den som lader sig gøre til en abekat for de unge, bliver med rette behandlet som en abe af dem.

C. N. Parkinson

LONDON:

Oppmarsj av 4000 nasjonalister

NATIONAL FRONTS HITTIL STØRSTE MØNSTRING

Hvis en fyr i Madrid spytter på en plakat med bilde av Franco, får vi i norske aviser som regel lese at nu står fascist-regimet for fall; det kan neppe hevde seg stort lenger mot den massive motstand fra folkedypet. Men når 3000 bayerske bønder marsjerer opp i Schwabach med Hitler-portretter på sine transparenter, da virker ikke pressens «informasjonsplikt».

Det gjorde den heller ikke i høst, da den britiske nasjonalist-organisasjonen «National Front» arrangerte sin hittil største demonstrasjon i London. Det er ingen hemmelighet lenger — «National Front» har i det siste kunnet notere betydelig fremgang, og denne siste oppmarsjen, som fant sted i forbindelse med den årlige «Remembrance Day» den 11. november vekket adskillig oppsikt.

Med et sekkepipeorkester og en avdeling flaggbærere i spissen gikk marsjen gjennom Victoria Street og Whitehall frem til «Cenotaph», som er den engelske ukjente soldats grav. Politiet anslo den samlede menneskemengde i toget til omkring fire tusen, en ikke uvesentlig økning sammenlignet med fjorårets 1.500.

Ved «Cenotaph» fant det så sted en liten seremoni, hvorunder den forhenværende viseluftmarskalk i RAF, G. Pidock — som er medlem av «National Front» — la ned en krans til minne om verdenskrigens falne britiske soldater. Flere andre offiserer i Storbritannias væpnede styrker la også ned kranser ved monumentet. Derefter var det en kort andakt, som ble avsluttet med at trompetblåsere spilte signalet «last post».

Derefter fulgte avmarsj

til London teater, hvor det skulle finne sted et stort møte. Under marsjen sluttet enda flere mennesker seg til prosesjonen og teateret ble fylt til siste plass. En mengde av deltagerne måtte finne seg i å bli stående utenfor til det hele var over.

Teatersalen var for anledningen pyntet med flagg — både Samveldeflagg og Union Jack. En rekke av de ledende menn innen bevegelsen holdt korte taler, og til slutt ble det foretatt en pengeinnsamling, som innbragte 1.250 pund. Møtet oppløstes i en storm av entusiasme, heter det i den meldingen vi har mottatt.

Om respekt for politiet

En yngre herre er nylig blitt idømt en bot på kroner 150 for å ha nappet luen av en politimann utenfor restaurant Ribo i Oslo. Vedkommende hadde isteden satt luken på sitt eget hode og gberdet seg som om han ville være morsom. Politimannen hadde tatt det hele overbærende og med et smil for ikke å «provosere»(!) publikum, leser vi i avisen. Men innerst inne delte han ikke publikums oppfatning om at opptrinnet var «morsomt».

Retten fant det formildende at ynglingen hadde handlet «tankeløst», men mente forøvrig at en politimann i tjeneste må «kunne kreve å bli behandlet med respekt». Tenk det, så lite vet våre rettsfolk om begrepet «respekt» og dets vesen. Respekt er noe som må avtvinges, den kan ikke under noen omstendigheter avkreves. Hvis rettsvesenet overhodet har tenkt å gjøre noe med det, må de herrer jurister etc. slutte med å frata politiet muligheten til å sette seg i respekt. Og det kan de blant annet gjøre ved å sørge for at massemedier og massemeninger ikke lenger blir manipulert i politiets disfavør hver gang det kommer til en konfrontasjon mellom pøbel og politi.

Imperietiden, og imperiestilen med den, er definitivt over for Old England. Nu venter den gamle ø på sitt «SA» — ellers er det kanskje ute med engelskmennene også.

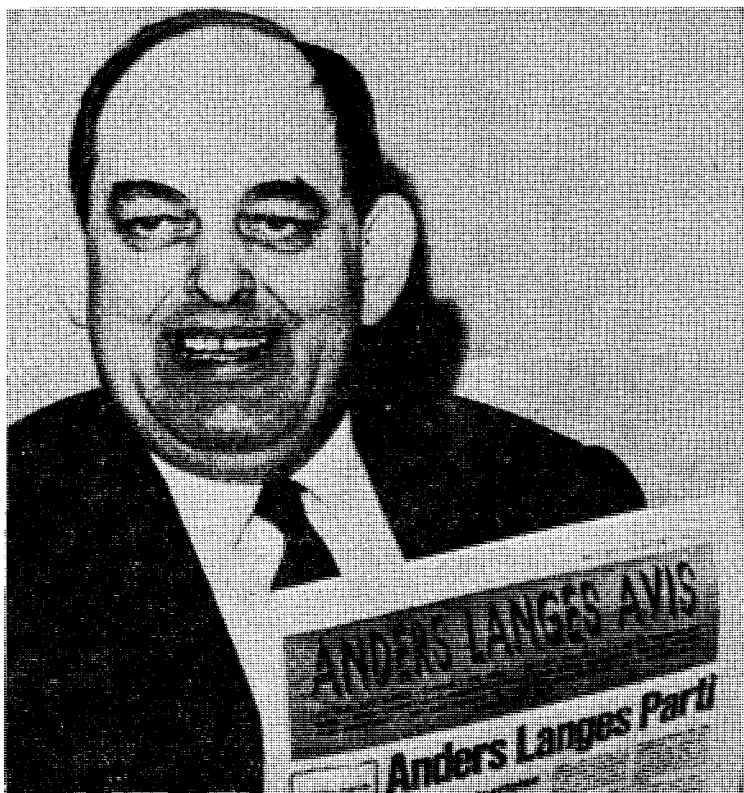

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

VALGET I DANMARK VISTE:

*De utilfredses skare vokser
og vokser*

Han ser ikke just misfornøyd ut Glistrup — noe han foreløpig heller ikke har grunn til efter sin markante valgsuksess.

Hvis politikere i høyere grad ville lytte til praktiske ervervsfolks erfaringer og råd i stedet for at være optaget af at nedvurdere hinanden i befolkningens omdømme, ville det stå bedre til med samfundets og den enkeltes økonomi, og den utilfredshed, som nu hersker i næsten alle kredse, ville være mindre udpræget.

Det må forekomme den almindelige borger fuldstændig meningsløst, at vi efter at have tiltrådt De europæiske Fællesskaber og med højkonjunktur på vore eksportmarkeder og med stærkt forbedret bytteforhold i udenrigshandelen skal slås med uligevægt i dansk økonomi som følge af en letsindig og dilletantisk politik på Christiansborg, hvor politiske partier i deres popularitetsjag ikke tør gribe om nælden, nemlig de eksplosive offentlige udgifter og det offentlige arbejdskraftforbrug.

Alt i medens priser, omkostninger og underskud på betalingsbalancen stadig stiger med tilsvarende gældsstiftelse i udlandet, er de fleste politikere med hæderlige undtagelser, opptaget af det partitaktiske spil, hvor det gælder om at holde fast på hidtidige vælgere og tiltrække vælgere fra andre partier.

De politiske partier er blevet institutioner med formål i sig selv, og hvis position man søger at befæste ved løfter om undgåelse af byrder, som andre må bære, og opnåelse af goder, som an-

dre ikke får tildelt.

Under dette partitaktiske matadorspil glider hensynet til helheden, til hele det danske folks vel uvægerligt i baggrunden.

Det første og det mindste er, at det bringes orden i den offentlige økonomi med standsning af prisernes og omkostningernes himmelflugt.

Et sundt samfund er først og fremmest karakteriseret ved, at den enkelte borger både vil og kan klare sig selv. Det forudsætter arbejdslyst og opsparingslyst. Får man intet ud af en øget arbeidsindsats på grund af progressiv beskatning og bortfald af offentlige ydelser, vil arbejdslysten forsvinde. Får man intet ud af at nedsætte sit forbrug og øge sin opsparring, fordi pengene bliver mindre og mindre værd i rivende tempo, vil opsparingslysten forsvinde.

Med manglende arbeidslyst og manglende opsparingslyst forsvinder tilfredsheden med tilværelsen for tusinder og atter tusinder.

Utilfredsheten breder sig som en løbeild med bitterhed blandt de ældre og aggressivitet blandt de unge. Alle føler sig snydt.

Parlamentslede og ringeagt for politikere veksler med begejstring for partier, som lover at afskaffe dette deprimierende system.

Der er imidlertid ingen vundunderkur, hverken mod inflation eller overbeskatning.

Men den første forudsætning for genskabelse af lysten til at arbejde, spare og

INSTINKT OG SAMFUNN

Mennesket i etologiens lys

AV OLAV HOAAS

VI Mennesket i konflikt med seg selv

1. halvpart

Det opprinnelige og naturlige menneskesamfund var små slektsgrupper med egne skikker og egne sprog. Således kan vi ennu idag på Ny-Guinea finne omkring 700 kulturmønstre med hvert sitt sprog. Forskjellene i sprog er, såvel som kulturen, en avspeiling av den forskjellige arvelige mentalitet hos de forskjellige innavelde grupper. Om menneskehetens oppsplitting og differensiering sier således Oxford-genetikeren C. D. Darlington («The Evolution of Man and Society», London 1969):

«Folk (grupper) som lignet hverandre i mentalitet og ytre utseende, talte det samme sprog. De talte sammen og avlet sammen. Men folk som avvek fra hverandre i mental og fysisk struktur, måtte uunngåelig ta forskjellige veier i sproglig utvikling.»

Hos aper viser individene omsorg for hverandre bl.a. ved at de plukker og renser hverandres pels. Viharikap. 3 sett at ansvar for gruppe-medlemmer måtte utvikles sterkt forat jegersamfundet skulle kunne bestå. Hos menneskearten er det typisk at også individer med sykdom eller skade blir forsøkt hjulpet. Hos naturfolkene blir slike individer møtt med hele stammens omsorg. Med felles seremonier og besvergelses prøver man å gjøre den lidende frisk igjen. Han står derfor overfor et kollektiv av nære og kjente personer som viser ham deltagende oppmerksomhet, og dette har en meget gunstig virkning psykologisk sett.

Hos andre primater blir

klare sig selv er, at folkettinget er sammensatt af ansvarsbevidste mænd og kvinder, der uden hensyn til popularitet sætter stop for den statslige pengeudpumpning og stop for skatteskruens stadige omdrejen.

Dette vil imidlertid ikke ske, sålænge man er inde på den tanke, at man kan gøre de utilfredse tilfredse ved øgede statsydelse til dem selv og øgede byrder til andre. Det medfører blot, at de utilfredses skarer vokser og vokser.

grupper som vokser og splitter seg, til helt adskilte samfund. I noen tilfelle kan likevel forbindelsen holdes ved at en nabogruppe blir stående i et underordningsforhold til stamgruppen. Men hos mennesket kan flere elementersamfund holdes sammen i en føderasjon ved at de forstår og verdsetter den felles avstamning. Her er det at menneskehjernen kommer inn i bildet med sin evne til symboltenkning. Enheten opprettholdes i bevissthet en gjennom felles symboler som stamfedre, skikker og guder. På denne måte kan jegerfolk innpasse seg i stammer på så mye som 1000—5000 individer. Vi kan her tale om den naturlige ideologi eftersom bevisstheten er rettet mot en biologisk realitet: slektskapet.

I de naturlige samfund finner vi også at nabogruppenes territorium i stor grad blir respektert. Sultne buskmenn-jegere i Kalahariørkenen forfølger således ikke et dyr de har såret når det krysser grensen til nabogruppens område. (Vi må allikevel anta at graden av aggresjon kunne variere blandt de naturlige jeger-samfund.)

Naturmennesket levde i små slektsgrupper som kunne være bundet sammen i større forbund etter herkomsten. I hvert slikt forbund hadde menneskene samme karakter og sinnelag slik at de kunne forstå hverandres reaksjoner og derfor akseptere hverandre. Derfor viste de også hverandre instinktiv omsorg og lojalitet. Gruppene var bundet til en hjemtrakt og respekterte i stor grad grensene mot nabostammene. Innad var samfundene organisert ved et mønster som tilfredsstillt de krav vi har nevnt i kap. V i avsnittet om det riktig konstituerte menneskesamfund, men med den variasjon som fremkom på grunn av omgivelsenes forskjellighet og på grunn av mentalitetsfor-

skjellene mellom gruppene. Denne harmoniske tilstand ble satt i fare da jordbruk og fedrift ble begynt for ca. 10 000 år siden. Disse erhvervsmaater gav grunnlag for større folketall og tettere bosetning. Jordens folketall ble ti- og tyvedoblet i løpet av noen årtusener. I de siste 200 år har teknikk og industrialisme skapt videre økning i menneskenes antall og videre sammenhopning. Jordens folketall er i dag tyve ganger større enn på Kristi tid, og det er i stadig og eksplosjonsartet vekst. Den følgende iakttagelse tør gi oss et godt bilde av hva som skjer med en høytstående organisme når den utsettes for trengsel.

IAKTTAGELSE 6, J. Christian 1961.

På den vel 1100 mål store og ubebodde James Island, Maryland USA ble der i 1916 satt ut 4-5 Sika-hjorter. I 1955 var bestanden kommet opp i bortimot 300 dyr. I dette år studerte Christian vev fra bl.a. nyrer, lever, hjerte og lunger på noen av dyrene, og han studerte også deres indre kjertler.

I løpet av de tre første måneder av 1958 døde halvparten av dyrene på øen, og bestanden sank videre neste år og stabiliserte seg på omkring 80 dyr.

For å undersøke årsaken til denne katastrofeartede nedgang i bestanden ble de døde dyr studert. De hadde ikke dødd av sult, for mattilgangen var fremdeles god og dyrene hadde velutviklede muskler og fettlag mellom dem. Heller ikke var der spor av infeksjoner eller andre åpenbare dødsårsaker.

I årene etter den store utdøingen ble nye dyr studert. Deres adrenalinkjertler var 80% mindre enn hos de dyr som hadde dødd da trengselen var størst, og cellene i disse kjertler hadde undergått forandringer. Dyrenes kroppsvekst hadde øket med ca. 30% siden utdøingen.

(Forts. side 7)

— Det er den pussige fyren som påstår at alle raser er like.

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

FOLK og LAND og FORTIDEN

Kjære herr Oskar H. Oslo!

Det gleder alltid oss NS-veteraner å få en takk som Deres for innholdet av vårt blad Folk og Land, men De er inne på en farlig linje når De mener at det skrives for meget fra «den tiden da Nasjonal Samling opererte i norsk politikk». Redaktøren fortjener tvert imot stor anerkjennelse og ros fordi han på en så ypperlig måte hver gang gir plass til både det som var, det som er og det som vi håper skal bli. Nasjonal Samling var jo noe langt mer enn et politisk parti som red på en tidsbølge. Det var en bevegelse som steg opp fra dypet av den norske folkesjel. Et frø ble sådd som aldri kan dø. Veksten kan stanses for en stund, men alltid påny vil det spire og gro. Det er derfor en dyp sammenheng mellom det som skjedde dengang og det som skjer idag innen de nye nasjonale pionerers krets. Se nu bare på en slik ting som tanken om en nordisk samling. Den dukker alltid påny og påny opp med ti, tyve og tredve års mellomrom, innen våre rekker.

En ting til vil jeg til slutt gjerne nevne i denne forbindelse. Vi er i den siste tiårsperiode innenfor vårt vidunderlige demokrati, blitt belemret med et nytt begrep som har utkrystallisert seg i slagordet «generasjons-skille», en av de mange unaturlige ting som av bevisst oppløsende krefter prøver å splitte menneskene, mens det berikende jo alltid har vært, og vil bli, at eldre og yngre kan møtes og finne hverandre, ikke minst når det gjelder sannhets sak.

Katharina Aall Normann

LØGNEN OM DE SEKS MILLIONER

Det er vel etterhånden blitt slik at den store Statsløgner om de 6 millioner gassede jøder er blitt temmelig frynsete i kantene. Velorienterte mennesker blir vikende i blikket når påstanden fremsettes med det pålitelighetskrav en stor statsløgner krever.

Det er nokså klart at statsløgner om de 30% danske jøder (ca. 2000) som angivelig skulle ha vært gasset ihjel nå er avlivet. De danske jødiske historieskriverne P. Borschenius og Leni Yahil har jo klart gått mot denne danske statsløgner.

Når det gjelder den store statsløgner i verdensformat

(de beryktede 6 millioner) vil jeg anføre en jødisk statistikk (offentliggjort i New York Times av 22. febr. 1948) utarbeidet av American Jewish Committee på grunnlag av Statistical Bureau of Synagogues of America.

Statistikken viser følgende:

I 1939 var det 15.688.259 jøder i verden. I 1948 var det mellom 15.600.000 og 18.700.000 jøder i verden.

Det er klart at det bare er Fandens Håndlangere, herunder også medregnet politiske pamper og et stort antall prester, som tør å påstå at 6 - seks - millioner jøder ble drept under krigen.

Videre kan jeg henvise til Norsk Misjonstidende nr. 2 for 16. jan. 1960 hvor det ble publisert en norsk oversikt over antall jøder i verden. Oversiktens konklusjon var denne:

Samlet antall 1931: 11.340.379 jøder. Samlet antall 1953: 9.647.500 jøder.

I tilslutning til disse tall ble det opplyst at for 1953 var ikke Sveits, Argentina, Nord-Afrika og Sverige medtatt. Den jødiske innvandring til disse land umiddelbart etter krigen var jo ganske stor. Statistikken er derfor ikke helt fyldestgjørende, men vil, under hensyntagen til disse land, fullstendig avansanne påstanden om de 6 millioner drepte jøder.

Når vil idiotene også begynne å lese og tenke?

Sigm. Esgem

«TIDEN

KALLER PÅ KIRKEN»

Biskop Kristian Schjelderup skjev ovennevnte bok i 1948. Et sted skriver han følgende:

— Verden står visst i en krise. Hele menneskeslektens fortsatte beståen er truet av en ny krig. Det gamle samfunns struktur er i oppløsning. Nye former for samliv og samarbeid er blitt nødvendige. Mon det er mange av det arbeidende folk som i dag ser hen til kirken som en veiviser i kampen for et ekte demokrati?

Ungdommen er vokst opp i krigens tid. Den har kanskje vanskeligere enn før for å finne en livsform som står i samklang med moral og høyverdige idealer. Har kirken kunnet vise ungdommen at den ikke bare fordømmer dens «umoral», men forstår dens vanskeligheter, kjenner dens problemer og nettopp ut fra denne forståelse kan bli en hjelper og veileder?

(forts. fra side 1)

Vestens . . .

tiske, franske, italienske og senest vest-tyske konserner har støttet ivrig opp om sine «kamerater» bak jernteppet, og reist den ene fabrikken etter den andre. Man kan ikke undres over at russerne vinner «kappløpet» om det høyeste produksjonsnivå og teknisk «know-how» etter dette.

Det er et typisk trekk ved demokratiske regimer at de ikke — eller kun i liten grad — synes å være klar over sin politiske skjebne. De handler som om de skulle være rent forblindet av sine rent merkantile ambisjoner, som er overveiende preget av økonomisk forslukethet både på regjeringsplan og hos de forretningsdrivende selv.

Mens vi på den ene siden

— That's a deal! De smiler så tillitsfullt de to, Bresjnev og Nixon, og vet ikke ennu hvem som blir «svarteper».

får et militært og økonomisk sett stadig sterkere Sovjet, driver Vesten en materiell og åndelig «nedtrapping» av sine væpnede styrker, det gir statsstøtte til politiske

ekstremister, som vil påskynde forfallsprosessen til fordel for fienden, og planlegger en tilbaketrekning av amerikanske styrker fra europeisk jord. Man kan saktens etterlyse hvilken plan som egentlig ligger bak en slik politikk.

Denne fulkomment irrasjonelle prosedyre kan vanskelig ende med noe annet enn det som er blitt demokratiets fasit tidligere: en moralsk og økonomisk konkurser med en brå, indre omveltning eller en militærpolitisk katastrofe forårsaket utenfra.

De demokratiske regimer kan snaut nok betraktes som noe annet enn en slags «bo-bestyrere», som får sitte til selvmordsforretningen er avviklet. Forhåpentligvis er dette deres siste sådanne.

HUMØR-sveiten

Sognepresten hadde fått seg ny dreng på gården. Så var det en dag utpå høsten da kornet skulle kjøres inn. Den nye drengen hadde lik som ikke helt rutinen ennu og strevde svært med selvbinderen. Likevel gikk det ikke bedre enn at maskinen stoppet for ham. Drengen kvitterte raskt med en imponerende strøm av eder, slik bare en mann av folket kan det.

Presten var tilfeldigvis ikke lenger unna enn at han hørte hvert ord og henvendte seg derfor til drengen med ordene:

— Kjære venn, hvordan tror du det går med deg når du dør? Tror du ikke djevelen henter deg, så iherdig som du påkaller ham?

— Å nei, repliserte drengen uanfektet, da tror jeg det går verre med pastor'n, slik som han står og baktaler djevelen i kjerka hver evige søndag!

(forts. fra side 3)

Hitlerbok på ny måte . . .

å ta sikte på en virkelig oppbygging av en ny stat, så var det etter forfatterens mening bare Heinrich Himmler som etterhvert tok seg av denne oppgaven også. Og han hadde den lykke og evne som Hitler manglet, den i SS å kunne omgi seg med og lytte til dyktige medarbeidere.

På den annen side legger heller ikke forfatteren skjul på at Adolf Hitler var et ganske usedvanlig menneske, som til å begynne med mestret også den situasjon som forholdene hadde bragt ham opp i. Forfatteren hevder at det var den alminnelige mening innen partiet før maktovertagelsen at Hitler ikke ville være istand til å utføre praktisk politisk arbeide. Men han forbauset alle da han ble nødt til å overta også dette. Han handlet tilsynelatende med en drømmeaktig intuisjon og sikkerhet og ble det de gamle germanerne kalte en «heilbringer», en lykkebringer. Alt han tok fatt på lykkedes. Helt til omslaget kom og han isteden

Vårt folk er inne i et bitert oppgjør med dem som kalles landssvikere. Hva har kirken gjort for å bidra til at dette oppgjør kunne gjennomføres i forsonlighetens ånd eller for å hindre noe av all den ulykke som har fulgt med?

En gang var den kristne kirke ildstøtten som gikk foran menneskeslektens tog og viste veien fram.

Hvordan er det i dag?

Laura Smestad

bragte «unheil» med seg fordi han var kommet på kant med sin gud og sitt kall.

Det vil føre for langt her å gå i nærmere detaljer om denne høyst interessante bok med de mange nye synsvinkler og synspunkter. Forfatteren drøfter om det kunne ha gått anderledes og kommer her inn på mange områder, bl.a. jødespørsmålet. Ellers ser han på som et hovedpunkt den ulyksalige politikk Hitler førte overfor østfolkene. Hans undervurdering av dem, som kanskje skyldtes at Hitler var østerriker og kjente slaverne vesentlig fra Galizien, ble skjebnesvanger og var gjenstand for stor uenighet mellom Hitler og Rosenberg, som dog manglet evnen til å gjøre seg gjeldende. Alt lå til rette for en oppløsning av Sovjetsamveldet i dets enkelte folkelige bestanddeler og det var bare den tyske politikk overfor disse folkeslag i øst som reddet Stalin og hans bolsjevikrike. Og hadde Sovjetsamveldet da løst seg opp i sine enkelte bestanddeler, så ville vel heller ikke krigsdriveren Roosevelt ha våget noen direkte innblanding i krigen.

Vel, dette er bare noen smakebiter fra en bok som sikkert vil vekke både motsigelser og diskusjon, men som kanskje kan bringe litt bevegelse i de stivnede fronter i krigen om Hitler og nasjonalsosialismen som sådan. Boken kan skaffes gjennom Boktjenesten og vi anbefaler den til nærmere kritisk studium.

Grammofonplater

TIL SALGS
GJENNOM
BOKTJENESTEN

Nr. 373/74

Nr. 373/74 *Waffen-SS*. Det tredje rikets gardetropper i ord og toner. En enestående samling lyd-dokumenter fra ukerevy og radio.

Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen Engeland*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre. Kr. 60,—

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørt over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opp-tak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riks-dagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktover-tagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 355/56

Nr. 371/72 *Die Jugend marschert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatloshen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 etter maktover-tagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalass åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürn-berger-prosessene. Göring i kryssforhør, en hem-melig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de an-klagtes sluttinnlegg.

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,— pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

yrkesgrupper og klasser i et stort felles-samfund hvor fullstendig samfundsover-sikt og -kontroll ble en spesialitet for bare en gruppe, den erobrende stamme, den nye adel. Slik ble de naturlige samfund oppløst i rot-løse enkeltindivider som måtte kjempe om arbeids-muligheter og forfremmelse i en sverm av fremmede mennesker. For det store flertall gikk samfundsforstå-else, -medvirkning og sam-fundsansvar derfor tapt.

Under disse forhold ble in-divider og grupper integrert med fremmede. Det vil si at de ble nødt til å ha dem som naboer, som arbeidsfeller og som medborgere i byer. Slik ble individet stående overfor mennesker med en fremmed mentalitet og med en in-stinktiv adferd som man ikke kunne forstå. Menneske-ne begynte dermed å mislike og å forakte sine naboer. In-dividet ble ikke bare krenket gjennom slik fremtred-gjørelse overfor sine omgi-velser, men det ble også ofte fremmedgjort overfor seg selv. For direkte eller indi-rette ble man påtvunget et fremmed sprog, flertallets eller erobrerens, og indivi-dets egen mentalitet kunne derfor ikke finne uttrykk i sproget fordi dette var skapt av og tilbasset en fremmed natur. Slik ble det vanskelig å forstå også ens nærmeste, og individet ble sjelelig iso-lert og ensomt i tilværelsen. Verden begynte å fortone seg kald og meningsløs.

Individets isolasjon, opp-levelsen av meningsløshet og forakten for andre som var en nødvendig følge av inte-grasjonen, bidro alle til at der oppstod kriminalitet som protestaksjoner overfor det integrerte og derfor meningsløse samfund. Men kriminaliteten var allerede til stede i og med at mennes-ker med forskjellig natur møttes. For det oppførsels-mønster som var instinkt-ivt for én rasegruppe, var ukjent, forvirrende og truende for en annen og betød en fare for deres samlivsmøn-ster. Det som for den ene gruppe var naturlig adferd, ble farlig for den andre.

«Det var først da hetero-gene, flerrasede bysamfund oppstod at umoral, genetisk avvik fra tradisjonelle reg-ler, begynte å vise seg og at brudd nødvendiggjorde inn-grep, fordømmelse og straff», sier C. D. Darlington i sin omtale av Hammurapis

lov i det ovenfor nevnte verk.

En annen faktor som fremmet forbrytelser, var at synet av fremmede i hjemmemiljøet øker aggre-sjonen som følge av at der oppstår forstyrrelser i den indre kjertelvirksomhet. Et eksempel på slik reaksjon har vi sett i eksperiment 2. En iakttagelse gjort av ad-ferdsforskeren K.R.L. Hall ved Bristol universitet vil være en bedre demonstra-sjon av hva vi kan vente blandt mennesker.

IAKTAGELSE 7, K.R.L. Hall, se Ardrey 1970.

I en innhegning i Bloem-fontein zoologisk have i Syd-Afrika hadde i lang tid 17 chakma-bavianer levd i fullstendig harmoni. Da ble to fremmede bavianer, en hann og en hunn, plassert i samme innhegning. Det kunne ikke sies at trangbodd-heten ble merkbart større ved dette, og de to første da-gene skjedde der intet merk-verdig. Likevel må spenning ha bygget seg opp, for etter denne tid brøt slagsmål ut. Da slossingen var forbi, var bare 2 av de 19 dyr i live, og også disse var så ille til-redt at de måtte avlives.

Det mest uhyggelige ved denne iakttagelse er at spen-ningen ikke ble løst på den logiske måte, nemlig ved at inntrengerne ble ryddet av vegen. I stedet oppstod der en alles aggresjon mot alle. Vi kunne kalle det en krimi-nalitätsbølge, og vi ser da straks parallellen til men-neskelige forhold.

«De land som har den høy-este mordprocent — Mexico, Syd-Afrika, Puerto Rico, U.S.A. og den Dominikanske republikk — har en faktor felles: merkverdig mangfold i sin rasemessige og etniske sammensetning», sier John M. Radzinski i *The American Journal of Psychiatry*, nr. 10, 1959.

Avsluttes i neste nr.

Urettferdig kritikk er den avgiften en mann må betale til offentlig-heten for å være fremragende.

Jonathan Swift

HVEM SKAFFER

oss ett eller to eksemplarer av Lord Hankeys bok «Handlet vi rett?»? Henv. tlf. 37 76 96 eller di-rette i vår eksp.

FOLK OG LAND

«MEIN KAMPF» — NORSK UTGAVE

En tysk forbindelse er på markedet etter et eksemplar av krigstidens norske utgave av Hitlers «Mein Kampf».

Hvis det er noen av bladets lesere, som kunne tenke seg å bli av med sin, vil vedkommende kunne regne med god betaling. Henv. red.

(forts. fra side 5)

INSTINKT OG SAMFUNN

Man vet at adrenalinkjertle-ne spiller en viktig rolle for vektreguleringen og for dy-renes kampberedskap. Chris-tian trakk den slutning at bestanden hadde brutt sam-men på grunn av stoffskifte-forstyrrelser som igjen var en følge av langvarig over-aktivitet i adrenalinsyste-met. Dette førte til forøket aggressivitet som igjen gjorde dyrene mer følsomme overfor andre dyrs nærvær. Nervepåkjenningen, stresset, økte.

Studier over 25 år ved Penrose-laboratoriet i Phila-delphia viser at en lang rek-ke dyrearter blir stresset av overbefolkning og at de da får de samme lidelser som mennesket: høyt blodtrykk, kretsløpssykdommer og hjertesykdommer—selv når de får fett-fattig kost.

Trengsel fører til at den naturlige harmoni forstyr-res. Der oppstår sterk irrita-bilitet, sykdom og forøket aggresjon. Hos det enkelte individ tør det hele være led-saget av en følelse av ube-hag, rastløshet og vantrivsel.

Men hos mennesket kunne sikkert det meste av slik dis-harmoni vært unngått til tross for befolkningsøkning-en dersom hver enkelt no-made- eller jordbrukssam-fund hadde beholdt sin nat-urlijke størrelse slik at fol-keøkningen bare hadde led-et til opprettelsen av nye samfund. For mennesket kan ved hjelp av sin bygge-kunst i noen grad avskjerme seg fra de nervøse påkjen-ninger som følger av sam-menpressning. Det som imid-lertid skjedde ved historiens begynnelse var at de små

jordbrukssamfund ikke fikk holde klare grenser mot hverandre. De ble nemlig samlet til stater. Kanskje var det den forøkede aggre-sjon som førte til slike mål-setninger og til deres reali-sering.

En samling av naturlige småsamfund ville ikke nød-vendigvis ha ført til ulykke. Hvis samlingen bare hadde medført en felles organisa-sjon på begrensede områder som f.eks. forsvar, ville lite ha vært tapt. Men det som skjedde, var at der ble skapt integrerte storsamfund hvor alt territorium ble felles slik at lokal tilknytning ble sva-kere og svakere. Der ble også spesialisering av arbeidet slik at stammene ble spesi-alister på hvert sitt hånd-verk og slik at de mistet selvbergingssevnen. De ble

(forts. fra side 1)

Et nasjonalt...

til å bekjempe en hvilken som helst landsmann eller gruppe av sådanne, mens vi knapt har lov til å nevne navnet på de virkelige makt-havere. Selv folkets kårne, som forutsetningsvis skulle ivareta Norges sak, er mer opptatt av å tilpasse landet til ytre forhold samt studere sine fremmede bibler: Marx, Lenin, Mao, FN-pakten etc. og markere sin plass i forhold til de respektive «paver». Noe Norge kan de tydeligvis ikke oppdage noe sted.

Vårt nasjonale kultur- og folkeliv er idag utsatt for farer det aldri tidligere har stått overfor. Behovet for en nasjonal bevegelse er derfor større enn noensinne. En internasjonalt organisert integreringsprosess er i ferd med å skape store sosiale problem- og konfliktsituasjoner i vårt forholdsvis lille samfunn. Tross de blodige eksempler fra Nord-Amerika, England og andre steder, sitter våre «norske» myndigheter umælende og legger forholdene til rette for de samme slags tilstander her.

Mens «klassekampen» tilspisser seg i Norge, er både de etablerte og den såkalte opposisjon mest opptatt av sine «solidaritets»-erklæringer til Jordens fjerneste samfunn. Det er tydeligvis ingen som skjønner at det er viktigere å finne frem til solidaritet med våre nærmeste naboer, hvis skjebne vi når alt kommer til alt selv er avhengige av.

Hvis våre hjemlige venstre-radikale hadde brukt like stor entusiasme og like meget energi på å solidariser seg med sitt eget folk, som med sine klassefeller på baksiden av kloden, og hvis de isteden for sine monomane protestviser hadde organisert en virkelig mot-

NASJONAL-SOSIALISTISK VALGFORBUND?

Nå er det kommet varg inn i det hellige almindelige Storting! Ikke bare har en gammel Fedrelandslagsmann som Lange kommet inn og ødelagt idyllen — nei, nå vet vi også at Sosialistisk Valgforbund har to «lands-svikere» blant sine representanter! Oj, oj — verre skandale kan man jo knapt tenke seg! Den sist avslørte, Hanna Kvanmo, var under krigen tolk for det tyske politi i Norge, og senere hadde hun meldt seg frivillig til tjeneste i Tyskland. Men en søknad om medlemsskap i Nasjonal Samling var blitt avslått — det virker antagelig i formildende retning? Vel, vi kan bare gremmes over den smålighet som må ligge bak slike «avsløringer», og samtidig si at det tjener SV til ære, at de tør å om-

standsbevegelse à la FNL, ville vi hatt langt større respekt for dem. Det ville samtidig være et tegn på at de hadde begynt å skyve selv, istedenfor selv å bli skjøvet. Da ville de også hurtig bli klar over hvem som egentlig er landets fiender, om de ikke visste det på forhånd. Organiser noe nasjonalt, så melder de seg selv.

Uten tilstrekkelig åndsmakt og karakterstyrke til å leve et nasjonalt liv, har vi heller ingen bruk for politisk selvstendighet. Og det er bare en sterk, samlende politisk bevegelse på nasjonal grunn, som kan garantere begge deler.

Vi må så snart som mulig innkalle til et landsmøte for norske nasjonalister. Hensikt: Reorganisering!

gås og lojalt slutte opp bak sine folk — tross deres «skumle» fortid. Kanskje på tide med et lite navnebytte, slik vi antyder i overskriften?

★

FOLK OG LAND I GODT SELSKAP!

En fantasifull herre har i «Anders Langes avis» gjort det tankeeksperiment at Norge ville bli okkupert av Sovjet. Av de ting han da regner med vil skje, er et nærmest generelt forbud mot aviser. Men noen vil komme ut, og raskt regner han opp de privilegerte: Ny Dag, Friheten, Folk og Land (!), og Fritt Slag. Vi takker for tilliten, og ber om at alle lesere av «Anders Langes avis» må bite merke i dette! Abonner på Folk og Land

og følg den politiske utvikling i vårt land også etter den russiske okkupasjon! I motsetning til «Anders Langes avis» — som forøvrig er riktig bra — har vi ikke viktet oss inn i noe kjærlighetsforhold til det imperialistiske og jødedominerte U.S.A. Kanskje skal det vise seg å være lønnsomt?

★

STAVANGER AFTENBLAD, har begynt å tvile på om alt var riktig i «rettsoppjøret». Vi siterer:

— Landssvikdømte stortingsrepresentanters stilling i nasjonalforsamlingen er ikke en utelukkende politisk sak, og slett ikke en partipolitisk. Den har bl.a. en strikt juridisk side, som sakkyndige utenfor Stortinget kanskje bør si sin mening

SVENSK «MISNØYEPARTI»

Vanligvis pleier svenskene å være først. Denne gangen kom de sent — tiden vil vise om de kom godt! Det vi tenker på er de nye (u)populære tilskudd til parti-floraen — de såkalte «misnøye-partier». Danskene har sin Glistrup — profesjonell skattesnyter med mange urealistiske synspunkter på viktige samfunnsspørsmål. I Finland har demokratiet blitt rystet av Vennamo's parti, som stadig går til harde utfall mot det partiet kaller «sivil-juntaen». Norge fikk Anders Lange — etter vår mening den beste av dem alle — han fikk da også solid støtte fra nasjonalistiske kretser og organer.

Og nå har altså Sverige kastet fram sitt misnøye-parti. Nyskapelsen er døpt FN-partiet — og det lover egentlig ikke godt! Da vi i tillegg hører at partiprogrammet i stor grad kretser rundt FN's såkalte menneskerettighets-erklæring, så kan man lett begynne å tvile

på det positive ved denne partidannelsen.

Som de andre nordiske søsken-partiene, satser selvsagt FN-partiet på en reduksjon av skatter og den offentlige administrasjon. Kanskje kan dette alene være nok til å sanke stemmer i et skattetrett folk? Det kan ihvertfall allerede nå slås fast, at FN-partiets formann, Lars Matz, på ingen måte er en personlighet av samme format som Lange eller Glistrup. Kanskje er det p.g.a. dette, at man kjører fram den kjente skiløperen, Sixten Jernberg, som en av partiets forgrunnsfigurer?

Uansett hva partiets fremtid vil bli, er dette egentlig bare et nytt bevis for at de nordiske parti-diktaturer er iferd med å miste folkets tillit. De klarer ikke de oppgaver som er pålagt lederne for en nasjon, og etterhvert har det trege demokratiske velger-kveget begynt å gni velferdssøvnen ut av øynene. Først i Danmark, og nå altså til sist i Sverige.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn .....

Adresse .....

Poststed .....

Norske ungnasjonalister — anno dazumal.

NATIVITETEN ER FOR LAV — GJØR NOE MED DET!

Svensk TV er ikke snauere enn at de foreslår en hyggelig løsning på to presserende samfunnsproblemer på en gang. Det det gjelder er den svenske nativiteten som er for lav — og selvsagt den vanskelige energi-situasjonen. Nå foreslår en søt kvinnelig programleder i svensk TV følgende løsning på problemene: Gjør det man naturlig må gjøre for å løse nativitets-problemet — da vil man sikkert kunne spare på varmen også! Et forslag vi tiltrer på vegne av alle frøsne nordmenn! Sett igang!

FOLK OG LAND — DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2920 CHARLOTTENLUND
Postbox 57

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo